

foretages tilplantning i tilfælde af nedrivning. Denne forpligtelse påhviler i dag Miljø- og Energiministeriet.

Da bygningerne ikke er statsejede, har ministeriet ingen indflydelse på nedrivningstakten og ingen mulighed for at gennemtvinge en nedrivning mod den selvejende institutions ønsker.«

Kulturministeriet oplyser:

»Det i begrundelsen for spørgsmålet omtalte brev af 19. maj 1967 er ikke fra Kulturministeriet, som spørgeren anfører, men fra Nationalmuseet til Kulturministeriet. Brevene af 19. maj 1967 og 12. juni 1969 fra Nationalmuseet til Ministeriet for Kulturelle Anliggender indebærer ikke en særlig forpligtelse for Kulturministeriet. De har begge indgået i Folketingets ombudsmands behandling af en klage fra Thor-kild Antonsen og Kjeld Feilberg i 1989. Det blev her bekræftet, at der i forbindelse med dannelsen af »Museum for Frøslevlejren og Dansk Røde Kors Museum« hverken fra Kulturministeriets eller Nationalmuseets side er handlet i strid med indgåede aftaler.

Kulturministeriets engagement i Frøslevlejren vedrører alene Nationalmuseets fortsatte ejerskab af de 2 museumsbygninger og museumsgrundene«.

På baggrund af oplysningerne fra Miljø- og Energiministeriet og Kulturministeriet er det ikke min opfattelse, at staten er bundet af en aftale eller moralske tilsagn, som forpligter staten til at gennemtvinge etablering af en mindepark i Frøslevlejren nu ved nedrivning af de eksisterende bygninger, som tilhører Den selvejende institution Frøslevlejren.

Staten ved Miljø- og Energiministeriet står som oplyst ved sin forpligtelse til at foretage tilplantning i det omfang, der af en ene eller anden grund foretages nedrivning.

Begrundelse

Frøslevlejren som mindesmærke fortjener en særstatus som besættelsestidens eneste danske KZ-lejr. Frihedskæmperne sikrede Danmarks status som allieret nation, og mange mistede livet for den frihed, der har været i Danmark siden krigens afslutning.

Anvendelsen vil i praksis betyde, at der skal fjernes 5 barakker samt en parkeringsplads, hvorved der ikke længere kan drives vognmandsvirksomhed og anden uvedkommende museumsvirksomhed i lejren. Det er alene det såkaldte fangeområde, der ønskes ændret. Fangeområdet udgør ca. 1/5 af Frøslevlejrens samlede område. Der passerede under 2. Verdenskrig 11.000-12.000 fanger igennem lejren. Heraf blev ca. 1.600 sendt videre til tyske lejre. I Tyskland omkom ca. 400 fanger, hvoraf ca. 300 aldrig blev fundet. For de sidstnævnte efterladte og efterkommere er Frøslevlejren derfor et oplagt sted at mindes de omkomne. For de efterladte er det af helt afgørende betydning, at der etableres en værdig stemning på stedet. De tidligere Frøslevfanger og de efterladte har ikke den oplevelse af værdighed, der bør præge et nationalt mindesmærke, idet der for tiden drives vognmandsvirksomhed på arealet, der er etableret en parkeringsplads på fangeområdet og uvedkommende museumsdrift. Det må endvidere anføres, at museet og fangeområdet bør føres tilbage som et statsmuseum, som det var i årene 1969-1988.

Derfor er det et nationalt anliggende, der bør prioriteres højt. Danmarks frihedskæmper bør have Frøslevlejren bragt i overensstemmelse med de tilsagn, der er givet fra staten, og sagen er efter spørgerens opfattelse egnet til at blive afgjort én gang for alle i Statsministeriet, da sagen ellers vil ende i juridisk pindehuggeri og ansvarsforflygtigelse mellem ministerierne.

Svar (14/11 97)

Spm. nr. S 380

Til statsministeren (6/11 97) af:

Poul Nødgaard (DF):

»Vil statsministeren i egenskab af regeringschef tage de fornødne skridt til at bringe Frøslevlejren i overensstemmelse med de tilsagn, der er givet af den danske stat?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Miljø- og Energiministeriet oplyser, at Skov- og Naturstyrelsen i april 1996 afholdt et møde mellem de interesserede parter, og at det på mødet kom til udtryk, at man i lokalsamfundet er af den opfattelse, at Frøslevlejren som historisk mindesmærke sikres bedst ved en bevarelse frem for nedrivning og efterfølgende beplantning.